

den og dog sige, at Indholdet forbliver uforandret. Der er et mere organisk Forhold imellem Lovens Tekst og Lovens Indhold og Aand, end der er imellem en Etikette, som man klitrer paa og ved Hjælp af en Balje varmt Vand atter kan tage af, og den paagældende Flaske. Derfor holder jeg paa, at det, der kaldes Etikette her, er kaldt saaledes uden egentlig Ret, og at der ikke kan opstilles et saa mekanisk Forhold imellem det, der staar i Loven, og det, som menes med Loven, saaledes som af det ærede Medlem antydet.

Ordføreren (Kragh): Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) mente at maatte fraraade det høje Ting at stemme for Ændringsforslagene Nr. 3 og 4 til Forslag til Lov om Udenrigstjenesten ud fra den Betragtning, at der ved disse Ændringsforslag gøres et Tilbage-skridt, naar der gives Tilladelse til en Række nye Posters Oprettelse straks samtidig med, at man beslutter de hidtidige Gesandtskabsposter opretholdt. Det ærede Medlem mente endvidere, at dette navnlig kunde begrundes ved at pege paa de Vanskeligheder, som kunde være forbundne med pludselig at skulle besætte saa mange nye Poster. Disse Vanskeligheder bør det ærede Medlem ikke beskæftige sig saa indgaaende med ved denne Lejlighed; han har jo indgaaende beskæftiget sig med dem under Udvalgsforhandlingerne, og den Opgave at overvinde disse Vanskeligheder maa Rigsdagen overlade til den højtærede Udenrigsminister at løse, hans Pligt og hans Ansvar er det at føre Loven ud i Livet. Men givet er det, at vil man vanskeliggøre det for den højtærede Udenrigsminister at faa disse Poster besat paa den mest fyldestgørende Maade, saa hindrer man ham i at føre de afgørende Forhandlinger om disse Posters Besættelse ved at gøre Tidspunktet for deres Oprettelse variabelt, afhængigt af en Beslutning, som først kan træffes om nogen Tid. Jeg ser derfor paa det ærede Medlems Stilling saaledes, at naar han saa bestemt fraraader at stemme for disse Ændringsforslag, saa udtrykker han derigennem, at hans Kærlighed til hele denne Reforms Gennemførelse i Virkeligheden er af mere platonisk Art; end han selv vil give det Udseende af.

Jeg ønsker til det ærede Medlems Udtalelser om det Nævn, hvis Oprettelse fastsættes i § 37, kun at bemærke, at han har fuldkommen Ret i, at Lønningsraadet er særlig sagkyndigt i Spørgsmaal om

Lønningsforhold for Tjenestemænd, men det Spørgsmaal, som dette Nævn faar til Behandling, er netop ikke et Spørgsmaal om Lønningsforhold for Tjenestemænd, men det er et Spørgsmaal om Fastsættelse af Opholdstillæg af ganske særlig Karakter, som man kun kan tage Stilling til paa Basis af en særlig Kundskab, en særlig Viden om stedlige Forhold der, hvor Opholdstillæget skal nydes. Jeg kan dog ikke tænke mig, at det ærede Medlem vilde driste sig til at hævde, at Lønningsraadet gennem sin hidtidige eller sin fremtidige Virksomhed vil vise sig særlig egnet til at tilvejebringe saadanne Oplysninger. Og hvad angaar den Sagkundskab, som findes i Lønningsraadet med Hensyn til Lønningsforhold, og som jeg aldeles ikke vil bestride, ja, saa bliver der fuld Adgang for denne til at gøre sig gældende indenfor Nævnet, idet selve Lønningsraadets Formand ogsaa skal være Formand for dette.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem (Trier) har fuldkommen Ret, naar han siger, at man skal benytte de Organer, man har, til at løse de Opgaver, der kommer til at foreligge — naar disse Organer vel at mærke er tilfredsstillende i saa Henseende. Det er en fuldkommen rigtig Sætning, som intet Menneske i denne Sal kunde finde paa at bestride Rigtigheden af. Men om det Organ, det ærede Medlem her pegede paa, er tilfredsstillende, er netop det, som man fra Flertallets Side tvivler om, og dette er Grunden til, at vi ikke kan tiltræde det Forslag, som det ærede Medlem har været med til at stille.

Lad mig saa endelig til sidst om Tjenestemandslovens § 141 sige, at jeg skal ikke blande mig i, om det ærede Medlem (Bramsnæs) har Ret eller Uret, naar han mener at opdage Inkonsekvens hos visse Kolleger i denne Sal og derigennem vel sagtens søger at stille sin egen Konsekvens i en særlig Belysning. Jeg skal kun sige, at det ærede Medlem muligvis i Almindelighed i Livets Forhold er en konsekvent Mand, men overfører denne Sag synes jeg ikke, han har vist sin Konsekvens paa anden Maade end ved at optræde som en absolut Principrytter, der ikke har villet fravige en Ordlyd, saaledes som den een Gang var formet, selv om han ikke er i Stand til at paavise, at der gennem den nye Ordlyd paa afgørende Maade er tilvejebragt en Bestemmelse, som afviger fra den, han ønsker gennemført. § 141 maa forstaas efter sit Indhold. Rigsdagen bevarer ved Vedtagelsen af denne Paragraf